

LBRIS

We know
books

SAGA LUI ENDER

Jocul lui Ender

Vorbitor în numele morților

Xenocid

Copiii minții

ORSON SCOTT CARD

COPIII MINȚII

Ediția a III-a

Traducere din limba engleză de

GABRIEL STOIAN

ARMADA

CUPRINS

1. „Nu sunt eu însumi“.....	7
2. „Tu nu crezi în Dumnezeu“.....	25
3. „Suntem prea mulți“.....	36
4. „Sunt un om de o simplitate dezarmantă!“.....	60
5. „Nimeni nu e rațional“.....	96
6. „Viața e o misiune sinucigașă“.....	119
7. „Ofer acest vas vechi și umil“.....	152
8. „Importantă e ficțiunea în care crezi“.....	165
9. „Miroase a viață“.....	179
10. „Acesta ți-a fost mereu trupul“.....	193
11. „M-ai rechemat din beznă“.....	214
12. „Îl trădez pe ender?“.....	231
13. „Până când moartea va pune capăt tuturor surprizelor“.....	246
14. „Cum comunică ei cu animalele“.....	265
15. „Vă acordăm încă o șansă“.....	281
16. „De unde știi că ei nu tremură de groază?“.....	295
17. „Acum drumul continuă fără el“.....	306
<i>Postfață</i>	313
<i>Mulțumiri</i>	325

„NU SUNT EU ÎNSUMI“

„Mamă. Tată. Am procedat bine?“

Ultimele cuvinte ale lui Han Qing-Jao,

din *Șoaptele dumnezeiești ale lui Han Qing-Jao*

Si Wang-Mu a pășit înăuntru. Tânărul pe nume Peter a luat-o de mână și a condus-o în nava spațială. Bocaportul s-a închis în urma lor. Wang-Mu s-a așezat pe unul dintre scaunele rotative din încăperea nu tocmai spațioasă. A privit în jur așteptându-se să vadă ceva nou și neobișnuit. În afara pereților metalici, aducea cu orice birou de pe lumea numită Calea. O cameră curată, dar deloc impresionantă. Mobilată economic și util. Văzuse destule holograme ale unor nave în zbor: nave de luptă zvelte și aerodinamice, navete care intrau și ieșeau din atmosferă; structurile uriașe, rotunjite ale navelor stelare, care accelerau, atât cât permitea materia, până aproape de viteza luminii. Pe de o parte, forța de penetrare a unui ac; pe de alta, puterea uriașă a unui baros. Însă acea cameră nu lăsa impresia de forță. Rămânea o încăpere oarecare.

Unde era pilotul? Trebuia să existe, deoarece nu putea crede că tânărul care stătea de cealaltă parte a camerei, murmurând ceva către computer, comanda o navă stelară capabilă să călătorească mai repede decât lumina.

Și totuși, sigur asta făcea, pentru că nu se mai vedeau alte uși care să dea spre alte încăperi. Văzută din exterior, nava i se păruse de mici dimensiuni, iar acea cameră ocupa tot spațiul liber din interior. Într-un colț se aflau bateriile care înmagazinau energia transmisă de colectoarele solare de pe partea superioară a navei. Într-un dulap, ce părea izolat

IBDIS

We know

ca un frigider, se aflau probabil alimente și băutură. Asta era tot în materie de provizii. Unde dispăruse romantismul zborurilor spațiale, dacă toate dotările se reduceau la atât? O simplă încăpere.

Cum nu avea la ce să se uite, l-a urmărit pe tânărul care stătea la terminalul computerului. Peter Wiggin, așa spusese că se numește. Numele anticului Hegemon, cel care unise pentru prima oară toată umanitatea sub comanda lui, pe vremea când oamenii trăiau pe o singură lume, toate națiile, rasele, religiile și filozofiile îngrămădite și sufocate cot la cot, care nu aveau încotro să pornească decât spre pământurile altora, întrucât atunci cerul era ca un tavan, iar spațiul, un hău necuprins care nu putea fi cucerit. Peter Wiggin, omul care domnea asupra rasei umane. Însă nu el era acela, bineînțeles, și chiar recunoscuse asta. Îl trimisese Andrew Wiggin; așa ținea minte Wang-Mu din cele rostite de Master Han, anume că Andrew Wiggin îl crease într-un anume fel. Asta însemna că Vorbitorul în Numele Morților era tatăl lui Peter? Ori era fratele lui Ender, numit astfel nu după, ci chiar întruchipându-l pe Hegemon, care murise cu trei mii de ani în urmă?

Peter a tăcut, s-a rezemat de spătarul scaunului și a oftat. S-a frecat la ochi, apoi s-a întins și a gemut. Gesturi lipsite de delicatețe în compania unei femei. Așa ceva era de așteptat din partea unui zilier needucat.

El a părut să perceapă sentimentul de dezaprobare din partea ei. Ori poate că uitase de ea, iar acum își amintise dintr-odată că avea companie. Fără să se mai destindă pe scaun, a întors capul spre ea și a privit-o.

— Scuze, a zis el. Am uitat că nu sunt singur.

Wang-Mu tânjea să i se adreseze cu îndrăzneală, în ciuda faptului că evitase toată viața acest lucru. La urma urmelor, i se adresase cu o îndrăzneală jignitoare, atunci când nava lui apăruse ca o ciupercă după ploaie pe terenul plin de iarbă de la marginea fluviului, iar el venise cu o fiolă conținând boala ce avea să vindece Calea, lumea ei natală, de tulburarea genetică de care suferea. O privise în ochi în urmă cu niciun sfert de oră și-i spusese:

— Vino cu mine și vei participa la schimbarea istoriei. Vom crea istoria.

Și, în ciuda temerilor, ea îl urmărise.

Și Had fusese de acord, iar ea stătea acum pe scaunul rotativ urmărindu-l cum se comporta brutal și se întindea în fața ei. Să fi fost vorba de bestia-inimii lui, tigru? Wang-Mu îl citise pe Hegemon, de aceea putea crede

că în acel om înspăimântător și mareț zăcea un tigrul. Dar și în acesta? Într-un băiat? Mai tânăr decât ea, deși nici ea nu mai era atât de tânără ca să nu recunoască imaturitatea cuiva. Iar el voia să schimbe cursul istoriei! Să îndepărteze corupția din Congres. Să oprească Flota Lusitaniei. Să facă din toate planetele-colonii membri cu drepturi egale ai Lumii celor O Sută. Băiatul acesta care se întindea ca o pisică a junglei.

— Încă n-am aprobată ta, a spus el.

Părea iritat și, în același timp, amuzat. Dar poate nu se pricepea ea să deslușească inflexiunile vocii unuia ca el. Îi venea greu să interpreteze grimasele unui om cu ochi rotunzi. Atât chipul, cât și glasul ascundeau limbaje nepătrunse pe care ea nu le putea percepe.

— Trebuie să înțelegi, a spus el. Nu sunt eu însumi.

Wang-Mu vorbea limba comună suficient de bine ca să priceapă măcar idiomul.

— Adică te simți rău?

Cu toate acestea, chiar în clipa în care a rostit aceste vorbe, ea și-a dat seama că el nu se referise deloc la expresia idiomatică.

— Nu sunt eu însumi, a repetat el. Nu sunt adevăratul Peter Wiggin.

— Sper, a răspuns Wang-Mu. Am citit despre funeraliile lui când eram la școală.

— Dar arăt ca el, nu?

Tânărul a creat o hologramă deasupra terminalului. Aceasta s-a rotit pentru a privi spre Wang-Mu; Peter s-a ridicat și a adoptat aceeași atitudine, rămânând cu fața la ea.

— Există o asemănare, a recunoscut ea.

— Sigur, a spus Peter. Pentru că Ender nu m-a mai văzut după ce a părăsit Pământul când avea, da, probabil cinci ani. Un puști, atât. Și eu eram mic. Asta ținea el minte când m-a invocat să mă intrupez din aer.

— Nu din aer, a spus ea. Din nimic.

— Nu chiar din nimic, a precizat el. Cu toate acestea, m-a chemat. (Apoi a zâmbit răutăcios.) „Eu pot invoca spiritele din marele adânc.”¹

Cuvintele acelea însemnau ceva pentru el, dar ei nu-i sugerau nimic. În lumea numită Calea, ea trebuia să devină servitoare și de aceea primise puțină educație. Ulterior, în casa lui Han Fei-Tzu, i se

¹ Shakespeare, Henric al IV-lea, Act 3, scena 1 (n.tr.).

IBDIS

We know
books

recunoscuseră aptitudinile, întâi de fosta stăpână, Han Qing-Jao, iar apoi chiar de stăpân. Ea căpătase o brumă de educație de la fiecare, însă la întâmplare. Învățătura ce i se dăduse avusese un caracter preponderent tehnic, și toată literatura pe care o studiasse se referea la Regatul de Mijloc sau la cel al lumii numite Calea. Ar fi putut cita la nesfârșit din marele poet Li Qing-Jao, de la care fosta ei stăpână moștenise numele. Dar nu știa nimic despre poetul din care cita.

— Pot invoca spiritele din marele adânc, a repetat. Apoi, schimbându-și puțin glasul și purtarea, a răspuns el însuși. „Dacă pot eu, atunci oricine e în stare. Dar vor veni ele când le invoc?”¹

— Shakespeare? a încercat ea să ghicească.

El i-a zâmbit. Asta i-a amintit ei de felul în care rânjește o pisică la creatura cu care se joacă.

— E întotdeauna cea mai bună alegere când citatul vine din gura unui european, a zis el.

— Citatul e ciudat, a spus ea. Un om se laudă că poate chema morții. Iar celălalt spune că invocarea nu ajunge, așadar, trebuie să-i convingi să vină. El a râs.

— Ciudat umor mai ai.

— Citatul are un anume înțeles pentru tine, deoarece Ender te-a invocat din morți.

El a privit-o uimit.

— De unde știi?

Ea a simțit un fior de spaimă. Să fi fost posibil?

— N-am știut. Glumeam.

— Ei bine, nu este adevărat. Nu în sensul practic. N-a readus morții. Deși el crede că poate, neîndoielnic, dacă ar fi nevoie. (Peter a oftat.) Am devenit răutăcios. Numai că așa îmi vin cuvintele. Nu vorbesc serios. Așa vin ele.

— Cuvintele ar putea să-ți vină în minte, și totuși să te înfrânezi a le rosti.

El și-a dat ochii peste cap de mirare.

— Eu n-am fost instruit să devin servil, așa cum este în cazul tău.

Așadar, aceea era atitudinea cuiva care venea dintr-o lume a oamenilor liberi – dispreț față de cineva care devenise servitor fără voința sa.

— Am fost învățată să păstrez cuvintele neplăcute pentru mine, asta din curtoazie, a spus ea. Dar poate pentru tine aceasta e o altă formă de servilism.

— Cum ți-am mai spus, Mamă a Vestului, cuvintele rele vin nechemate pe limba mea.

— Nu sunt Mama Regală, a spus Wang-Mu. Numele reprezintă o glumă plină de cruzime...

— Și doar o persoană foarte răutăcioasă te-ar lua în râs pentru asta, a spus Peter zâmbind. Eu port numele Hegemonului. Am crezut că, dacă purtăm nume ridicol de complicate, asta ar putea însemna că avem ceva în comun.

Ea a rămas tăcută, gândindu-se că era posibil ca el să încerce astfel să și-o facă prietenă.

— Am căpătat existență abia de curând, a spus el. În urmă cu câteva săptămâni. Credeam că știi asta despre mine.

Ea nu a înțeles.

— Știi cum funcționează această navă? a întrebat-o el.

Acum Peter sărea de la un subiect la altul. Punând-o la încercare. Ei bine, se săturase să tot fie încercată.

— Mi-este clar că trebuie să stau în ea și să mă las examinată de un necunoscut necioplit, a spus ea.

El a surâs și a dat aprobator din cap.

— Văd că răspunzi cu aceeași monedă. Mi-a spus Ender că nu te lași dominată.

— Am fost slujitoarea credincioasă a lui Qing-Jao. Sper că Ender nu te-a mințit cu privire la asta.

El a respins cu un gest vorbele ei.

— Ai propria minte. (Apoi a măsurat-o din ochi; ea s-a simțit din nou analizată și înțeleasă de privirea lui care zăboveva, aceeași senzație ca atunci când el o privise prima oară lângă fluviu.) Wang-Mu, nu vorbesc metaforic atunci când îți spun că abia am fost creat. Creat, înțelegi? Nu născut. Iar felul în care am fost creat are o strânsă legătură cu modul de funcționare al navei. Nu țin să te plictisesc explicându-ți lucruri pe care deja le înțelegi, dar trebuie să afli ce – nu cine – sunt ca să pricepi de ce am nevoie de tine. De aceea, te întreb încă o dată: știi cum funcționează această navă?

Ea a dat din cap.

¹ Shakespeare, ibidem (n.tr.).

Cred că da, Jane, ființa care sălășăuște în computere, păstrează în minte imaginea perfectă a navelor spațiale și a celor dinăuntru lor. Și oamenii își păstrează imaginea lor despre sine, despre cine sunt și așa mai departe. Atunci, ea mută totul din lumea reală într-un loc al nimicului, ceea ce nu durează deloc, apoi îi readuce la realitate în locul ales de ea. Nici asta nu cere timp. Prin urmare, în loc să călătorești ani buni pentru a străbate cu nava, drumul de la o lume la alta, totul se petrece într-o clipă.

Peter a aprobat din cap.

— Foarte bine. Numai că trebuie să înțelegi ceva: în timp ce nava este în Exterior, nu e înconjurată de nimic. E înconjurată de nenumărate aiúa.

Ea și-a întors fața de la el.

— Nu înțelegi ce sunt acelea aiúa?

— Să spui că toți oamenii au existat dintotdeauna... Că suntem mai bătrâni decât cei mai vechi zei...

— Mda, ceva de felul acesta, a spus Peter. Numai că aceste aiúa, în Exterior, nu se poate spune că ele există sau nu, în înțelesul nostru. Ele există... acolo. Nici măcar asta, pentru că nu există ideea de loc, nu poți numi locul în care se găsesc. Există pur și simplu. Până când o inteligență le invocă, le numește, le ordonează, le conferă formă și conținut.

— Lutul poate deveni urs, a spus ea, dar nu atâta vreme cât rămâne ud și rece pe malul fluviului.

— Exact. Deci au existat Ender Wiggin și alți câțiva oameni, pe care nu va fi nevoie să-i cunoști, care au avut noroc și au făcut prima călătorie în Exterior. Practic, nu mergeau nicăieri. Scopul acelei prime călătorii a fost să ajungă în Exterior și să rămână acolo, atât timp cât unul dintre ei, o geneticiană foarte talentată, să poată crea o nouă moleculă, una extrem de complexă, după imaginea pe care o păstra în minte. Sau, mai curând, imaginea modificărilor de care ea avea nevoie într-o... dar vai, nu știi tu atâta biologie ca să înțelegi. În orice caz, ea a făcut ce trebuia, a creat o nouă moleculă, hocus-pocus, numai că nu a fost singura persoană care a făurit ceva în acea zi.

— Minteai tu Ender te-a creat? I-a întrebat Wang-Mu.

— Din greșeală. Am reprezentat, să spunem, un accident regretabil. Un efect colateral nefericit. Să admitem doar că toată lumea de acolo, *totul*, crea într-un delir. Aiúa din Exterior doresc cu disperare

să fie transformate în ceva, înțelegi? În jurul nostru au fost create nave-fantomă. Tot felul de structuri firave, cețoase, fragmentate, fragile, efemere, care se constituiau și se dezintegrau în fiecare clipă. Doar patru au dovedit rezistență. Una a fost molecula genetică pe care Elanora Ribeira venise să o creeze.

— Iar a doua ai fost tu?

— Cea mai puțin interesantă dintre toate, mă tem. Cea mai puțin iubită și apreciată. Unul dintre cei de pe navă se numea Miro. Printr-un tragic accident petrecut în urmă cu ani, rămăsese oarecum infirm. Cu afecțiuni neurologice. Se exprima greoi, nu-l ascultau mâinile, șchiopăta. El a păstrat în minte imaginea omului puternic, prețuit, a celui care fusese el însuși. Așadar, datorită acelei imagini de sine păstrate perfect, un mare număr de aiúa s-au înlănțuit într-o copie exactă, nu a felului în care era, ci a celui care fusese cândva și întocmai cum tânjea să fie din nou. Să posede toate amintirile – o multiplicare perfectă a propriei ființe. Atât de perfectă, încât să-și deteste la fel de mult trupul betegit pe care îl avea acum. Și astfel... Miro cel nou și îmbunătățit – sau copia fostului Miro, cel întreg la trup – a apărut ca reproș suprem al celui olog. Și, în fața ochilor, trupul respins s-a destrămat în nimicnicie.

Imaginându-și totul, Wang-Mu a exclamat:

— A murit!

— Nu, tocmai asta e, nu înțelegi? A trăit. Era Miro. Propriile aiúa – nu trilioanele de aiúa care alcătuiesc atomii și moleculele corpului lui, ci aceea care le comanda pe toate, aceea care era el însuși, voința lui – propriile aiúa s-au instalat pur și simplu în corpul nou și perfect. Acela era adevăratul lui sine. Iar cel vechi...

— Nu mai era de folos.

— Nu avea nimic care să-i dea formă. Vezi tu, cred că trupurile noastre sunt ținute laolaltă de iubire. Iubirea acelei aiúa principale față de trupul puternic și minunat care i se supune, care oferă sinelui toată experiența lumii. Chiar și Miro, în ciuda urii față de sine pe vremea cât fusese schilod, până și el trebuie să fi iubit acele rămășițe jalnice de trup care îi rămăseseră. Până în momentul când a căpătat unul nou.

— Și atunci s-a transferat.

— Fără ca măcar să-și dea seama că făcuse asta, a spus Peter. Și-a urmat iubirea.

Wang-Mu a ascultat acea poveste și a înțeles că trebuia să fie adevărată, pentru că mai auzise despre aiua în discuțiile dintre Han Fei-Tzu și Jane, iar acum, după ce auzise spusele lui Peter Wiggin, lucrurile se legau. Trebuia să fie adevărat, fie și numai pentru că această navă stelară apăruse ca din senin pe malul fluviului, în spatele casei lui Han Fei-Tzu.

— Acum probabil te întrebă, a spus Peter, cum se face că eu, nedorit și de neubit, cum mă cunosc, am ajuns să exist.

— Mi-ai spus deja. Mîntea lui Ender.

— Imaginea păstrată de Miro era aceea a unuia mai tânăr, mai sănătos, mai puternic. Dar în cazul lui Ender, imaginile care valorau cel mai mult în mîntea lui erau ale surorii mai mari, Valentine, și ale fratelui mai mare, Peter. Totuși, nu așa cum aceștia au devenit, pentru că fratele lui mai mare murise demult, iar Valentine – ea l-a însoțit sau l-a urmărit pe Ender în toate salturile lui prin spațiu, ea încă trăiește, dar a îmbătrânit la fel ca și el. E matură. O persoană reală. Și totuși, pe nava aceea, în timpul petrecut în Exterior, el a invocat o copie a ei din tinerețe. Tânăra Valentine. Sărmana și bătrâna Valentine! Ea n-a știut că era atât de bătrână decât după ce și-a văzut sinele mai tânăr, acea ființă perfectă, acel înger care sălășluise în mîntea deformată a lui Ender încă din copilărie. Trebuie să recunosc că ea e cea mai nevinovată victimă în toată această mică dramă. Să afli că fratele tău poartă în mîntea o imagine a ta, în loc să te iubească așa cum ești cu adevărat – ei, oricine își dă seama că Bătrânei Valentine – ea detestă acest lucru, dar acum așa gîndește toată lumea despre ea, inclusiv ea însăși – oricine își dă seama că Bătrânei Valentine i se pune răbdarea la mare încercare.

— Dar dacă Valentine cea adevărată este încă în viață, a spus Wang-Mu, încă nelămurită, atunci cine e Tânăra Valentine? Cine e ea de fapt? Tu poți fi Peter, pentru că el a murit și nimeni nu se slujește de numele lui, dar...

— De-a dreptul amețitor, nu? a făcut Peter. Ceea ce vreau să spun e că, indiferent dacă el e mort sau nu, eu tot nu sunt Peter Wiggin. Cum te-am prevenit, eu nu sunt eu însumi.

S-a lăsat pe spătarul scaunului și a privit spre tavan. Holograma de deasupra terminalului s-a întors să-l privească. Nu atinsese comenzile.

— Jane e alături de noi, a spus Wang-Mu.

— Jane e tot timpul cu noi, a spus Peter. Spionul lui Ender.

— Ender nu are nevoie de spioni, a rostit holograma. El are nevoie de prieteni, dacă se poate. Sau măcar aliați.

Peter a întins lenevos mîna către terminal și l-a oprit. Holograma a dispărut.

Asta a tulburat-o profund pe Wang-Mu. Fusese ca și cum el ar fi palmuit un copil. Sau ar fi bătut o servitoare.

— Jane este o creatură nobilă, nu trebuie tratată cu o asemenea lipsă de respect.

— Jane este un program de computer cu un virus în rutinele de id.

Băiatul care venise să o ia în nava stelară ca să o ducă departe de lumea numită Calea era prost dispus. Dar, indiferent cât de sumbră i-ar fi fost dispoziția, acum, după ce holograma dispăruse, a înțeles ce văzuse.

— *Asta nu e doar pentru că ești atât de tânăr, iar hologramele lui Peter Wiggin sunt cele ale unui bărbat matur, a spus Wang-Mu.*

— Ce? a întrebat el oarecum agitat. Ce anume nu e clar?

— Diferența fizică dintre tine și Hegemon.

— Și care ar fi ea?

— El arată... mulțumit.

— A cucerit lumea, a spus Peter.

— Așadar, după ce vei face același lucru, vei căpăta acea expresie de mulțumire?

— Cred că da, a răspuns Peter. Cam acesta ar trebui să fie scopul vieții mele. Misiunea în care m-a trimis Ender.

— Să nu mă minți, a spus Wang-Mu. Pe malul fluviului mi-ai vorbit despre lucrurile îngrozitoare pe care le-am făcut din ambiție. Recunosc – am fost ambițioasă, disperată să mă ridic din starea de simplitate în care m-am născut. Cunosc gustul și mirosul și îl simt pe amîndouă venind dinspre tine, ca duhoarea smoalei într-o zi toridă, ești pătruns de ele.

— Ambiția? Pute?

— Și eu sunt îmbătăta de ea.

El a rînjit. Apoi și-a atins giuvaierul prins în ureche.

— Nu uita, Jane ascultă și îi spune *totul* lui Ender.

Wang-Mu a amuțit, dar nu de rușine. Practic, nu mai avea nimic de adăugat, de aceea tăcuse.

— Așadar, sunt ambițios. Așa m-a imaginat Ender. Ambițios, ascuțit la minte și crud.

— Dar înțelesesem că nu ești tu însuși, a spus ea.

El a fulgerat-o cu o privire sfidătoare.

— Întocmai, *nu* sunt. Apoi a privit în altă parte. Îmi pare rău, Gepetto, dar nu pot fi un băiat adevărat. Nu am suflet.

Wang-Mu nu a înțeles numele pronunțat de el, dar a reținut cuvântul „suflet”.

— În copilărie, s-a considerat mereu că sunt servitoare prin caracter. Că nu am suflet. Apoi, într-o zi, au descoperit că aveam. Până acum, asta nu mi-a adus nicio bucurie.

— Nu mă refer la o idee religioasă, ci la aiúa. Eu nu am așa ceva. Nu uita ce s-a întâmplat cu trupul schilod al lui Miro când aiúa l-au abandonat.

— Însă tu nu te destrami, așadar, sigur ai o aiúa.

— Nu o am eu, ci ea mă are *pe mine*. Eu continui să exist pentru că aiúa, a căror voință irezistibilă m-a invocat la existență, continuă să mă imagineze. Continuă să aibă nevoie de mine, să mă comande, să fie voința mea.

— Ender Wiggin? a întrebat Wang-Mu.

— Fratele meu, creatorul, torționarul, zeul și propriul sine.

— Și Tânăra Valentine? Și ea?

— A, dar el o *iubește*. Se mândrește cu ea. E încântat că a creat-o. Pe mine mă detestă. Mă detestă și totuși voința lui e să fac și să spun lucruri urâte. Când voi deveni insuportabil de rău, nu uita că fac numai ce mă silește fratele meu.

— Vai, să-l învinuiești pe el pentru...

— Eu nu *învinuiesc*, Wang-Mu. Eu îți expun realitatea nudă. Voința lui controlează acum trei trupuri. Pe al meu, pe cel al angelinei mele surori și, desigur, pe al său, ajuns la vârstă medie. Fiecare aiúa din trupul meu își primește ordinele și locul de la trupul lui. Indiferent cum ai privi lucrurile, eu sunt Ender Wiggin. Doar că el m-a creat ca să fiu expresia fiecărui impuls al său detestat și temut de el. Ambiția lui, da, ai simțit ambiția lui, când m-ai mirosit pe mine. Agresivitatea. Furia. Răutatea. Cruzimea. Ale *lui* toate, nu ale mele, pentru că eu sunt mort și, în orice caz, nu am fost niciodată așa, nicicând n-am fost perceput astfel. Cel pe care îl ai în față este o fantoșă, o batjocură! Sunt doar o amintire deformată. Un coșmar.

O creatură căreia îi stă bine ascunsă sub pat. El m-a readus din haos, pentru a deveni teroarea copilăriei lui.

— Atunci nu te supune, a spus Wang-Mu. Dacă nu vrei să fii toate acestea, nu le face.

El a suspinat și a închis ochii.

— Dacă ești atât de ageră, de ce n-ai înțeles ce am spus?

Cu toate acestea, ea înțelesese.

— Și atunci, unde ți-e voința? Nimeni n-o poate vedea. N-o auzi gândind. Știi care ți-e dorința abia ulterior, când îți evaluezi viața și constăți ce ai făcut.

— Acesta e cel mai îngrozitor renga pe care mi l-a jucat, a spus Peter încet, încă ținându-și ochii închiși. Privesc în urmă și văd doar amintiri pe care el le-a imaginat în locul meu. Ender a fost luat din sânul familiei când avea doar cinci ani. Ce anume știe el despre mine sau despre viața mea?

— A scris *Hegemonul*.

— A, cartea aceea. Da, pornind de la amintirile lui Valentine, așa cum i le-a povestit ea. Plus documente publice privind cariera mea. Și, câteva comunicații instantanee, dincolo de spațiu și timp, între Ender și fostul meu sine înainte ca eu... adică el... să fi murit. Am vârsta de numai câteva săptămâni, și totuși știu un citat din *Henric al IV-lea*, partea I. Ewen Glendower laudându-se față de Hotspur. Henry Percy. De unde știu asta? Când am mers la școală? Cât de mult am stat treaz noaptea ca să citesc piese vechi până să memorez o mie de versuri preferate? Oare Ender a invocat întreaga educație a fratelui său mort? Toate gândurile lui intime? Ender l-a cunoscut pe adevăratul Peter Wiggin doar vreme de cinci ani. Nu citez din amintirea unei persoane reale. Este memoria pe care Ender crede că aș fi avut-o.

— El consideră că trebuie să cunoști Shakespeare, și atunci tu cunoști Shakespeare? a întrebat ea nelămurită.

— Dacă mi-ar fi dat numai amintiri despre Shakespeare... Unde sunt marii scriitori și filozofi? Aș vrea să am numai amintiri despre aceștia.

Wang-Mu aștepta ca el să enumere lista amintirilor tulburătoare. Însă el a tresărit și a amuțit.

— Așadar, dacă ești sub controlul lui Ender, atunci... ești el. Deci el este sinele tău. Dar tu ești Andrew Wiggin. Ai o aiúa.

Sunt coșmarul lui Andrew Wiggin, și spus Peter. Sunt ura de sine a lui Andrew Wiggin. Sunt tot ce urăște și tot ce-l sperie în legătură cu sine. Acesta e scenariul ce mi-a fost destinat. După el trebuie să joc.

Și-a făcut mâna pumn, apoi a întins-o în față, cu degetele încă strânse. O gheară. Iarăși tigru. Și, pentru o clipă, Wang-Mu s-a temut de el. Numai o frântură de secundă totuși. Și-a desfăcut apoi palmele. Momentul acela trecuse.

— Și ce rol ocup eu în acest scenariu?

— Nu știu, a răspuns Peter. Tu ești foarte inteligentă. Mai inteligentă decât mine, așa sper. Deși, bineînțeles că sunt atât de vanitos, încât nu pot crede cu adevărat că există cineva mai deștept decât mine. Iar asta înseamnă că am cu atât mai mult nevoie de sfaturi bune, pentru că eu nu pot admite că mi se pot oferi recomandări.

— Vorbești încifrat.

— Ți-a doar un aspect al cruzimii mele. Să te torturez prin conversații. Dar cred că se poate merge mai departe de atât. Poate trebuie să te torturez și să teucid așa cum îmi amintesc că procedam cu verighetele. Poate că trebuie să-ți înfig trupul într-o țepușă, în pădure, bătându-ți în cuie picioarele de rădăcini, iar apoi să te jupoi fâșie cu fâșie, ca să văd când încep să apară muștele să-și depună ouăle în carnea ta dezgolită.

Ea s-a cutremurat imaginându-și scena.

— Am citit cartea. Știu că Hegemonul nu a fost un monstru!

— Nu Vorbitorul în Numele Morților m-a creat în Exterior, ci Ender, băiatul înfricoșat. Eu nu sunt Peter Wiggin pe care el l-a înțeles atât de bine în carte. Sunt Peter Wiggin despre care el a avut coșmaruri. Cel care jupuia verighetele de vii.

— Te-a văzut făcând așa ceva? a întrebat ea.

— Nu eu, a spus el pe un ton morocănos. Și nici măcar nu l-a văzut pe el făcând așa ceva. Valentine i-a povestit mai târziu. Ea a găsit cadavrul verigetei în pădurea din apropierea casei lor din Greensboro, Carolina, pe continentul nord-american, tocmai pe Pământ. Însă imaginea s-a imprimat atât de adânc în coșmarurile lui, încât a împrumutat-o și a împărtășit-o cu mine. Asta e amintirea pe care trebuie să o îndur. Din punct de vedere intelectual, îmi pot imagina că adevăratul Peter Wiggin probabil nu era defel crud. Avea înclinație pentru învățătură și studiu. Nu avea compasiune față de verighetele pentru că nu simțea nimic pentru

ele. Era vorba pur și simplu de un animal. La fel de important ca o salată. Imbucățățirea ei era un act la fel de imoral ca și acela de a face o salată. Dar nu așa și-a imaginat Ender acest lucru și nu așa mi-l amintesc eu.

— Dar cum ți-l amintești?

— Așa cum îmi re trăiesc toate presupusele mele amintiri. Din exterior. Urmărindu-mă cu o fascinație îngrozită cum găsesc o plăcere dezvoltată în cruzime. Toate amintirile mele dinainte de momentul în care am revenit la viață în cursul scurtei călătorii a lui Ender în Exterior, mi toate mă văd cu ochii altcuiva. E o senzație foarte stranie, te asigur.

— Iar acum?

— Acum nu mă văd deloc pe mine însumi, a răspuns el. Pentru că nu am sine. Nu sunt eu însumi.

— Dar ții minte. Ai amintiri. Ale acestei discuții, de pildă, deja ai memorat-o. Privește-mă! Trebuie să reții ceva, fără îndoială.

— Da, a zis el. Te țin minte pe *tine*. Și-mi aduc aminte că am fost aici și te-am văzut. Dar în mintea mea nu există un sine. Mă simt obosit și ridicol chiar în momentele în care sunt extrem de inteligent și scilpitor.

A arborat un zâmbet fermecător, iar acum Wang-Mu a văzut din nou adevărata diferență dintre Peter și Holograma Hegemonului. Era întocmai cum spusese el: chiar când se autocompătinea cel mai mult, Peter Wiggin avea în ochi scilpiri de ură interioară. Era primejdios. Se vedea cum răzbate furia. Când o privea în ochi, își putea imagina cum plănuiește el felul și momentul morții ei.

— Nu sunt eu însumi, a repetat Peter.

— Spui asta ca să controlezi, a sugerat Wang-Mu, bănuind, dar fiind totuși sigură că nu se înșela. Aceasta ți-e incantația, ca să te înfrânez de la a face ceea ce îți dictează dorințele tale.

Peter a suspinat și s-a aplecat în față, lăsându-și capul pe terminal, ținându-și urechea lipită de suprafața rece din material plastic.

— Care ți-e dorința? a întrebat ea, temându-se de răspunsul lui.

— Să plec, i-a răspuns el.

— Unde să plec? Nava asta a ta are o singură încăpere.

— Deschide bocaportul și ieși.

— Vrei să mă ucizi? Să mă azvârl în spațiu, unde voi îngheța înainte de a apuca să mă sufoc?

El s-a ridicat în capul oaselor și a privit-o cu un aer nedumerit.

— Spațiu?

Nedumerirea lui a derutat-o și pe ea. Unde altundeva puteau fi dacă nu în spațiu? Într-acolo pornise nava.

Numai că acea navă era altfel.

Când a observat că ea începuse să înțeleagă, Peter a început să râdă.

— A, sigur, tu ești aceea care sclipește, doar au recreat întreaga lume numită Calea ca să obțină geniul tău!

Ea a refuzat să fie dusă cu vorba.

— Am crezut că vom trăi senzația de mișcare. Ori alt sentiment. Deci am călătorit? Am și ajuns?

— Cât ai clipi. Am fost în Exterior, apoi am revenit în Interior, în alt loc, iar totul s-a petrecut atât de repede, încât doar un computer ar putea percepe că deplasarea noastră s-a desfășurat în timp. Jane a făcut-o înainte de a fi terminat să discut cu ea. Înainte să-ți adresez măcar o vorbă.

— Și unde ne aflăm? Ce vom găsi dincolo de bocaport?

— Ne găsim în pădure, undeva pe planeta numită Vântul Divin. Aerul e respirabil. Nu vei îngheța. Dincolo de ușă ne așteaptă vara.

Ea a pășit spre ușă, a tras de mâner, deschizând astfel supapa ermetică. Bocaportul s-a deschis cu ușurință. În încăpere s-au strecurat razele soarelui.

— Vântul Divin, a spus ea. Am citit despre asta – a fost înființată ca lume shinto, tot astfel cum Calea trebuia să fie o lume taoistă. Puritatea culturii japoneze antice. Dar nu cred că acum mai e la fel de pură.

— Mai precis, e lumea unde Andrew, Jane și cu mine am simțit – dacă se poate spune că eu am alte sentimente decât ale lui Ender – centrul de putere al lumilor peste care domnește Congresul. Adevărații factori de decizie. Puterea din spatele tronului.

— Ca să răstorni Congresul și să preiei rasa umană?

— Ca să opresc flota Lusitaniei. Preluarea umanității va apărea mai târziu ca problemă prioritară. Flota Lusitaniei reprezintă primul obiectiv. Avem la dispoziție numai câteva săptămâni până ce ea va ajunge acolo ca să folosească Micul Doctor, Dispozitivul Medical, și să distrugă Lusitania în elementele ei constitutive. Între timp, întrucât Ender și toți ceilalți se așteaptă ca eu să dau greș, ei construiesc în grabă nave spațiale ca niște conserve ca să transporte cât de mulți lusitani pot – oameni, porcușori și insecte – spre alte planete primitive, dar deocamdată

nepopulate. Valentine, scumpa mea soră – cea tânără – este plecată cu Miro – în trupul lui cel nou – să caute alte lumi atât de repede, cât poate nava lor să se deplaseze. Un proiect impresionant. Și toți se bazează pe eșecul meu – ba nu, al nostru. Să-i dezamăgim, vrei?

— Să-i dezamăgim?

— Reușind. Să dăm lovitura. Să găsim centrul de putere în interiorul umanității și să-i convingem să oprească flota înainte ca ea să distrugă în mod inutil o întreagă lume.

Wang-Mu l-a privit neîncrezătoare. Să oprească flota? Acest băiat cu gânduri urâte și inimă plină de cruzime? Cum ar putea convinge pe cineva?

Ca și cum el i-ar fi citit gândurile, a răspuns îndoielilor ei nerostite:

— Acum înțelegi de ce te-am chemat să mă însoțești. Când Ender mă inventa, a uitat că nu m-a cunoscut deloc așa cum am fost în viață, atunci când îi convingeam pe oameni și-i strângeam în alianțe trecătoare și în atâtea alte acțiuni stupide. Așadar, Peter Wiggin creat de el e mult prea rău, ambițios pe față și excesiv de crud, ca să convingă pe cineva care are o mâncărime să se scarpine.

Ea a evitat să-l privească.

— Vezi? a zis el. Te jignesc neîncetat. Acum îmi înțelegi dilema? Adevăratul Peter, doar el ar fi fost în stare să realizeze fapta care mi-a fost încredințată mie. El ar fi reușit s-o facă și în somn. Și sigur are un plan. Ar putea să-i câștige pe oameni de partea lui, să-i liniștească, strecurându-se în consiliile lor. Acel Peter Wiggin! El ar fi în stare să îndulcească și veninul albinelor. Dar eu? Mă-ndoiesc. Pentru că nu sunt eu însumi, înțelegi?

S-a ridicat de pe scaun, a trecut aproape nepăsător pe lângă ea și a pășit afară, pe pajiștea din jurul micuței cabine metalice care îi transportase dintr-o lume în alta. Wang-Mu a rămas în cadrul ușii, privind-l cum se îndepărta de navă; mergea înainte, dar nu foarte departe.

„Înțeleg puțin cum se simte, a gândit ea. Îmi dau seama ce înseamnă ca voința să se supună altcuiva. Trăind în locul aceluia, ca și cum el sau ea ar fi personajul principal al poveștii vieții tale, iar tu doar un personaj oarecare. Am fost sclavă. Dar măcar în toată acea perioadă mi-am cunoscut adevăratele simțăminte. Am știut ce gândeam cu adevărat, chiar dacă făceam ce voiau alții, indiferent ce eforturi trebuia să fac pentru a

obține ceva de la ei. Însă Peter Wiggin nu are habar ce vrea cu adevărat, fiindcă nici măcar resentimentele legate de lipsa lui de libertate nu-i aparțin, până și acestea provin de la Andrew Wiggin. Până și ura față de sine este a lui Andrew, și...”

În acest timp, el se întorcea descriind cercuri pe pajiște, trasând parcă o potecă aleatorie.

Wang-Mu și-a adus aminte de stăpâna ei – ba nu, fosta ei stăpână – Qing-Jao. Și ea descria desene ciudate. Așa o sileau zeii. Nu, modul acela de gândire era depășit. Obsesia ei o determina să procedeze așa. Să îngenuncheze pe podea și să traseze desenul lemnului din fiecare scândură, să urmărească o singură linie a lui pe toată lungimea podelei, linie după linie. Asta nu avea nicio semnificație, și totuși ea trebuie să facă asta, pentru că doar prin supunerea absurdă și îndobitocitoare reușea să-și câștige o idee de libertate față de impulsurile care o dominau. „Qing-Jao era sclava, nu eu, pentru că stăpânul care domnea peste ea o controla chiar din interiorul minții ei. În vreme ce eu îmi puteam vedea stăpânul în afara mea, astfel că sinele meu intim rămânea neatins.

Peter Wiggins știe că e dominat de temerile și patimile inconștiente ale unui om complicat aflat la ani-lumină distanță. Însă Qing-Jao credea că obsesiile ei proveneau de la zeii. Ce contează, să-ți spui că tot ce te controlează provine din exterior, când, de fapt, îl simți că vine din propria inimă? Unde te poți refugia de el? Unde te poți ascunde? Qing-Jao sigur e liberă acum, eliberată de virusul purtător pe care Peter l-a adus cu sine pe lumea numită Calea și l-a pus la dispoziția lui Han Fei-Tzu. Însă Peter – ce libertate poate exista pentru el?

Și totuși trebuie să trăiască de parcă ar fi liber. Trebuie să se zbată să-și câștige libertatea, chiar dacă lupta în sine reprezintă doar un simptom al propriei sclavii. Există o părțică din el care tânjește să fie el însuși. Ba nu, nu el însuși. Un sine.

Și atunci, care e rolul meu în toate acestea? Se așteaptă de la mine să fac o minune și să-i confer o aiúa? Asta nu-mi stă în putere.”

„Și totuși *am* putere”, a gândit ea.

Sigur o posedă, altfel de ce i-ar fi vorbit atât de deschis? O necunoscută, și el își deschisese imediat sufletul față de ea. De ce? Pentru că ea cunoștea secrete, da, dar și altceva.

A, bineînțeles, i se putea adresa neîngrădit pentru că ea nu-l cunoscuse pe Andrew Wiggin. Poate că Peter nu era decât o latură a caracterului lui Ender, adică acele lucruri de care Ender se temea și le ura în legătură cu sine. Dar ea nu avea cum să îi compare pe cei doi. Indiferent de ce era Peter, indiferent cine îl controla, ea devenise confidenta *lui*.

Ceea ce o transforma, din nou, în servitorul cuiva. Fusese și confidenta lui Qing-Jao.

S-a cutremurat, ca și cum ar fi vrut să alunge acea întristătoare comparație. „Nu, și-a spus ea. Nu e același lucru, pentru că tânărul care umblă lipsit de țintă printre flori nu are putere asupra mea, doar își împartășește durerea și speră că eu îl înțeleg. Trebuie să îi ofer totul din proprie inițiativă.”

A închis ochii și și-a rezemat capul de cadrul ușii. „Da, așa voi proceda”, a gândit ea. Dar ce anume plănuiesc să îi ofer? Păi, exact ceea ce dorește – fidelitatea, devoțiunea, ajutorul meu în tot ce i s-a încredințat să facă. Să mă scufund în el. Dar de ce plănuiesc să fac toate astea? Pentru că, indiferent cât de mult s-ar îndoi de sine, el are puterea de a-i atrage pe oameni de partea cauzei lui.”

A deschis din nou ochii și a pășit în iarba înaltă până la șoldul ei și s-a îndreptat spre el. Peter a văzut-o și a așteptat-o mut să se apropie. În jurul ei bâzâiau albine; fluturii se deplasau ca beți prin aer, reușind să o ocolească, deși zborul lor părea total la întâmplare. Într-o frântură de secundă, a întins mâna și a prins în palmă albina de pe o floare, după care, înainte ca aceasta să o înțepe, a azvârlit-o spre fața lui Peter.

Iritat și surprins, el și-a vânturat palmele ca să alunge albina înfuriată, s-a lăsat pe vine ca să se ferească din calea ei, a evitat-o și, în cele din urmă, ea și-a uitat ținta, și a zburat bâzâind către flori. Abia după aceea, furios, s-a întors către ea.

— Ce-a însemnat asta?

Ea a chicotit – îi fusese imposibil să se stăpânească. Încercarea lui de a se feri de albină fusese extrem de comică.

— A, bravo, râzi. Mi-e clar că vei fi o companie *foarte plăcută*.

— Supără-te, că mie nu-mi pasă, a spus Wang-Mu. Doar atât vreau să-ți zic. Crezi că departe, tocmai pe Lusitania, aiúa lui Ender a gândit: „Vai, o albină” și te-a determinat să o alungi și să te ferești cu mișcări ca de clown?

El și-a dat ochii peste cap de disperare.

LBRIS

We know

— A, ce isteată ești! Bravo, Doamnă! Mama Regală a Vestului, cu siguranță că mi-ai rezolvat *toate* problemele. Îmi dau seama că mereu am fost un băiat curajos! Iar aceste încălțări din rubine au avut puterea să mă ducă tocmai până în Kansas!¹¹

— Ce e Kansas? a întrebat ea, privind către încălțărilor lui, care nu aveau culoarea roșie.

— O altă amintire de-a lui Ender pe care el a avut bunătatea să mi-o împărtășească, a spus Peter Wiggin.

Apoi, cu mâinile în buzunare, a rămas pe loc, privind-o.

Ea a rămas la fel de tăcută, cu mâinile împreunate în față, fără să se uite la el.

— Deci, rămâi alături de mine? a întrebat el într-un târziu.

— Încearcă să nu mai fii rău cu mine, i-a sugerat ea.

— Discută asta cu Ender.

— Nu mă interesează ce aiúa te ține sub control, a spus ea. Ai totuși gânduri proprii, care se deosebesc de ale lui Ender – te-ai speriat de albină, iar el nu avea cum să se gândească la o asemenea insectă în acele clipe, și știi bine asta. Așadar, oricare ar fi partea din tine care se află sub control sau oricare ar fi adevărul tu, din fața ta face parte gura care-mi va vorbi, iar eu te asigur că, dacă voi colabora cu tine, ar fi recomandabil să mi te adresezi frumos.

— Asta înseamnă că nu va mai trebui să mă lupt cu albinele? a întrebat el.

— DA.

— Oricum e bine. Având în vedere norocul cu care m-a înzestrat Ender, probabil că o înțepătură de albină ar provoca un șoc trupului meu.

— Dar albina ar putea suferi mai rău, a spus ea.

El a rânjit.

— Descopăr că-mi plăci. Și urăsc asta.

Apoi a pășit către navă.

— Hai! a strigat către ea. Să vedem ce informații ne poate da Jane despre lumea pe care trebuie să o luăm prin surprindere.

¹¹ Citat trunchiat din *Vrăjitorul din Oz*, de L. Frank Baum, sugerând dorința lui Peter de a reveni „acasă”, la adevărata sa identitate (n.tr.).

„TU NU CREZI ÎN DUMNEZEU“

„Când urmez calea zeilor prin pădure,
Ochii mei observă creșterea răsucită a mlădiței din bob,
Dar trupul meu se mișcă de-a lungul drumului,
Și cei care mă urmăresc își spun: «Ce dreptă e calea zeilor»,
Dar eu știu că trăiesc într-o lume în care nu există drum drept“.

Din *Soptele dumnezeiești ale lui Han Qing-Jiao*

Novina nu voia să vină la el. Bătrâna și blânda învățătoare a adoptat o atitudine sincer îndurerată când i-a spus lui Ender:
— Ea nu s-a supărat. Mi-a zis că...

Ender a dat din cap, înțelegând că bătrâna învățătoare era sfâșiată între compasiune și onestitate.

— Îmi poți reda cuvintele ei, a spus el. Doar îmi este soție, așa că voi rezista.

De exasperare, bătrâna învățătoare și-a dat ochii peste cap.

— Și eu sunt căsătorită, știi asta.

Bineînțeles că știa. Toți membrii din Ordinul Copiilor Minții lui Hristos (Os Filhos da Mente de Cristo) erau căsătoriți. Asta era regula.

— Sunt căsătorită, așa că știu cât se poate de bine că soția ta e singura persoană care cunoaște toate cuvintele pe care nu dorești să le auzi.

— Atunci dă-mi voie să revin asupra spuselor mele, a zis Ender cu îngăduință. Mi-e soție, așadar, sunt hotărât să le ascult, indiferent dacă le pot suporta ori nu.

— Ea spune că trebuie să termine plivitul și nu are timp pentru bățalii mai neînsemnate.

Da, așa vorbea Novinha. Ea își putea spune că luase mantia lui Hristos, dar în acel caz era vorba de acel Hristos care îi alungase pe farisei, care rostise numai lucruri nemiloase și sarcastice atât dușmanilor săi, cât și prietenilor, nu despre acel Hristos blând, cu o răbdare necuprinsă.

Cu toate acestea, Ender nu era dispus să plece doar pentru că îi fusese rănit orgoliul.

— Și atunci, ce mai așteptăm? a întrebat Ender. Arată-mi unde pot găsi o săpăligă.

Bătrâna învățătoare l-a privit îndelung, apoi a surâs și l-a condus în grădină. Curând, purtând mănuși și cu o săpăligă într-o mână, el a rămas la capătul rândului pe care muncea Novinha, aplecată în soare, cu ochii lăsați în pământ și tăind din rădăcină buruienile, una după alta, apoi răsucindu-le ca să se părjolească în uscăciunea toridă. Se apropia de el. Ender a pășit către rândul neplivit, alături de cel pe care lucra Novinha și a început să scoată buruienile cu săpăliga. Nu aveau să se întâlnească, însă urmau să treacă unul prin dreptul celuilalt. Ea putea sau nu să-l bage în seamă. Să-i vorbească sau nu. Poate încă îl iubea și avea nevoie de el. Sau poate nu. Însă, indiferent cum ar fi fost, până la sfârșitul zilei el va fi plivit pe același câmp cu soția lui, iar munca ei va fi fost făcută mai ușor pentru că el se afla acolo și, în acel fel, rămânea soțul ei, indiferent cât de puțin îl mai voia ea acum în acel rol.

Prima dată când au trecut unul pe lângă celălalt, ea nici măcar n-a ridicat privirea. Dar nici nu trebuia. Știa și fără să se uite că acela care i se alăturase la plivit atât de curând după ce refuzase să-și întâlnească soțul nu putea fi altul decât soțul ei. Știa că el își va da seama de asta și mai știa că era prea mândră ca să-l privească și să arate astfel că voia să-l vadă. Va rămâne cu ochii numai la buruieni până va orbi, pentru că Novinha nu era dintre aceia care să se supună voinței cuiva.

Decât, desigur, voinței lui Isus. Acela era mesajul pe care i-l transmisese, mesajul care îl adusese pe el aici, hotărât să-i vorbească. Un bilet scurt, în limbajul bisericii. Se despărțea de el ca să-l slujească pe Isus în rândul celor numiți Filhos. Simțea chemare către o asemenea lucrare. El trebuia să considere că nu mai avea nicio obligație față de ea și să nu se aștepte la altceva decât la ceea ce va oferi ea de bunăvoie oricărui dintre copiii Domnului. Fusese un mesaj rece, în ciuda blândeții cuvintelor.

Nici Ender nu era dintre cei care să se supună cu ușurință voinței altora. În loc să respecte mesajul, venise acolo, hotărât să procedeze contrar cererii ei. De ce nu? Novinha era cunoscută ca având un trecut moznic în ceea ce privea luarea hotărârilor. Ori de câte ori decidea să întreprindă ceva spre binele cuiva, termina prin a-l distruge din greșeală. Așa cum se întâmplase cu Libo, prietenul ei din copilărie și iubit în secret, tatăl tuturor copiilor ei în timpul căsătoriei cu bărbatul violent, dar steril care-i fusese soț până murise. Temându-se că el va fi omorât de *pequeninos*, la fel cum pierise și tatăl lui, Novinha îi ascunsese de-a operirile vitale despre biologia planetei Lusitania, ca nu cumva, știind asta, să moară. În schimb, tocmai necunoașterea acelei informații îl făcuse să-și piardă viața. Ceea ce făcuse spre binele lui, fără să-i spună, de fapt îl ucisese.

„Se putea crede că ea învățase ceva din asta, a gândit Ender. Însă Novinha procedează la fel. Ia hotărâri care schilodesc viața altor oameni, fără să-i consulte, fără ca măcar să conceapă că, probabil, ei nu vor ca ea să-i salveze de cine știe ce nenorocire.”

Apoi, dacă s-ar fi căsătorit, pur și simplu, cu Libo și i-ar fi spus tot ce știa, acesta ar fi fost și acum viu, iar Ender nu s-ar fi căsătorit cu văduva lui ca să ajute la creșterea copiilor ei mai mici.

Era singura familie pe care o avusese Ender și probabil singura pe care o va avea vreodată. Indiferent cât de eronate tindeau să fie hotărârile lui Novinha, cele mai fericite momente din viața lui apăruseră doar din cauza uneia dintre cele mai ucigătoare greșeli comise de ea. A doua oară când au trecut unul pe lângă celălalt, Ender a văzut că, încăpățanată, ea tot nu voia să-i vorbească și de aceea, ca întotdeauna, el a cedat primul și a rupt tăcerea dintre ei:

— Filhos sunt căsătoriți, să știi. E un ordin de oameni căsătoriți. Nu poți deveni membră cu drepturi depline fără mine.

Ea s-a oprit din treabă. Lama săpăligii a rămas pe pământul nerăvășit, cu coada rezemată delicat de degetele ei înmănușate.

— Pot să plivesc și fără ajutorul tău, a spus ea într-un târziu.

Ender a simțit că i s-a ușurat sufletul că a reușit să străpungă vălul tăcerii impuse de soția sa.

— Ba nu poți, a zis. Pentru că acum sunt aici.